

«Estem en una guerra amb el club i no se sap com acabarà»

ENTREVISTA. Pierre Oriola Garriga (TÀrrrega, 25 de setembre de 1992) És l'aler pivot titular del **Força Lleida**, club que els últims dies ha estat notant per la possible vaga dels seus jugadors de cara al proper partit com a conseqüència dels **impagaments**. Oriola, que en les darreres jornades està sent un dels jugadors més valorats de la LEB, va debutar al Nou Congost el 21 de març del 2010 contra el DKV Joventut. De mare francesa i pare català, va arribar a **Manresa** l'últim any de junior, on va disputar dues temporades a l'ACB abans de marxar cedit a Lleida.

Quina és la situació actual del Força Lleida?

A nivell esportiu, crec que la situació és molt bona. Estem sisens a la classificació i estem a un pas de certificar la classificació per al play-off. A nivell extraesportiu o econòmic, la situació és crítica, ja que portem des del primer mes de competició sense cobrar el que cada jugador tenia acordat amb el club, i ara mateix no sabem si cobrarem o no. Estem en una guerra constant amb el club que no se sap com acabarà.

Per què heu decidit fer vaga?

La decisió de fer vaga ve a causa de l'impagament de la totalitat dels contractes des del primer mes. Ara a tot això se li ha afegit el fet que el club té liquiditat, gràcies als diners rebuts per la Diputació i l'ajuntament. Tot i això, no volen posar al dia a la plantilla i al cos tècnic fins que no firmem uns nous contractes a la baixa, amb unes clàusules i uns tipus de bonus que no tenen cap sentit amb tots els problemes que arrossega el club des de el primer mes de competició.

La plantilla està contenta amb el tracte rebut per part de la directiva?

Crec que el tracte rebut per part de la directiva fins ara havia estat molt bo, sempre amb transparència hi assegurant-nos sempre el millor i fent esforços, estant sempre al costat de l'equip en tots els partits. Però arran de les desafortunades declaracions del president ahir en la roda de premsa, crec que s'ha creat una guerra entre directius i jugadors que no se sap quan i com pot acabar. Tant de bo es pogués arribar a un acord entre les dues parts, però ho veig molt difícil i amb moltes incògnites per davant.

Pierre Oriola defensat per Fran Vázquez al Nou Congost la temporada passada. Foto: Manel Mas

Els problemes extraesportius han afectat la relació entre jugadors?

La veritat és que la plantilla al principi de temporada, cap al mes de novembre, quan els directius ens van comunicar que hi havien problemes econòmics, no vam passar les millors setmanes com a grup i vam tenir diverses discussions i mals rotllos. A partir del partit del Clavijo, en el que vam patir una derrota molt dolorosa, de gairebé 30 punts, l'equip va tocar fons i això va ser un punt d'inflexió en la nostra relació i en la nostra dinàmica. A dia d'avui et puc dir que tot el que ens ha passat des d'aquell dia no ens ha afectat en la relació personal entre nosaltres. L'ambient és extraordinari, ens ajudem els uns als altres i tots anem a una. Ho em tirat endavant tots junts, inclòs el cos tècnic, i arribarem fins al final igual i crec que fora continuarem tenint bona relació. Crec que pocs clubs o equips poden dir el mateix. La veritat és que això ens fa més forts a l'hora d'afrontar les adversitats que es presenten en el dia a dia i durant la setmana.

Quin és l'origen de la problemàtica econòmica?

L'origen de tot això ve com a conseqüència d'uns contractes falsos que va firmar una persona sense el consentiment del president. En aquell moment aquella persona era el director esportiu i un dels socis fundadors del club. Crec que també ha influït la mala gestió al formar el club en un mes. Amb més temps per afrontar la temporada les coses haguessin sortit diferent i estaríem

parlant d'una altra cosa. Crec que un cúmul de situacions ens ha portat fins aquí, i crec que pot anar per llarg i acabar molt i molt malament.

És cert que hi ha contractes falsos?

Totalment. Nosaltres vam firmar uns contractes amb unes clàusules determinades, i firmades com he dit abans pel director esportiu en aquell moment. Aquesta persona va presentar un altre tipus de model a la federació, amb unes clàusules molt semblants a les que havíem acordat, però amb les firmes dels jugadors falsificades. L'actual directiva tenia uns contractes amb unes clàusules totalment diferents a les de la federació i la que havíem firmat nosaltres i a la baixa. Quan al primer mes no vam cobrar, els jugadors vam anar a parlar amb el president per comunicar-li que les reduccions ens alguns casos eren molt altes, i ell ens va dir que tenien un tipus de contracte diferent al que teníem nosaltres. A partir d'aquí es va destapar la falsedat dels contractes que hi havia dipositats a la federació i posteriorment el cessament del director esportiu en aquell moment.

Els teus darrers partits són molt bons a nivell de números. Et plantejes tornar a Manresa? Quines opcions reals hi ha de que això sigui així?

La veritat és que estic molt content de com estic afrontant aquesta segona volta. He trobat la regularitat, els companys confien més amb mi i el cos tècnic també, i al revés passa el mateix. Crec que necessitava jugar minuts, foguejar-me i equivocar-me i poder rectificar-ho entrenant i jugant minuts. A Manresa, per la confecció de l'equip i per la meua inexperiència, era molt i molt difícil. Davant tenia a 3 jugadors d'un gran nivell, dels quals he après molt i m'ha servit molt aquest any. L'any passat em va ajudar i em va ensenyar que tots els dies s'ha de treballar al màxim, que ningú et regalarà res. Sempre he estat i estaré al Jaume, al Carles, a l'Aleix, al Xavi, al Josep? per totes les hores que han invertit en mi, sempre amb ganes de que jo millorés. Amb el Jaume i el Pere vam contemplar la possibilitat d'anar cedit a un equip LEB i no m'ho vaig pensar dos cops. Crec que ells en tot moment han volgut el millor per mi i jo creia que el millor era marxar i poder jugar minuts. La veritat és que m'agradaria tornar a Manresa, el club sempre m'ha tractat molt bé, són els que em van donar la oportunitat en el seu moment i crec que en aquest cas estic en deute amb ells. Estic molt a gust a Manresa, la gent sempre està al costat de l'equip, sigui en els bons moments o en els dolents, i això diferencia el Nou Congost d'altres pavellons. No esperava estar tan a gust, conèixer a tanta gent com la que he conegut, amics, gent especial com la Clàudia i els seus pares, Cal Manel, l'equip junior amb el qual continuo tenint una molt bona relació i sempre que podem ens veiem... Les opcions de que jo torni a Manresa passen perquè el club contempli aquesta opció i entri dins dels seus plans de cara al futur o l'any que ve.

Com veus la situació esportiva i financera del Manresa?

No està sent un any fàcil, ni a nivell esportiu ni a nivell econòmic, però segur que situacions pitjors s'han viscut i sempre s'ha tirat endavant. Manresa és un dels equips fundadors de l'ACB i només això ja el diferencia de molts altres que hi ha a la lliga. El sentiment Manresa i el caliu que es viu al pavelló no es viu a cap altre lloc. Em sap greu tot el que està passant. Hi tinc bons companys i gent amb la que he compartit vestidor i he passat moltes hores del dia, i veure'ls com estan no m'agrada perquè sé que són uns lluitadors i estant fent tot el possible per arreglar aquesta situació. A nivell econòmic Manresa sempre s'ha caracteritzat per ser un equip modest i amb pocs recursos i sempre s'ha buscat alternatives i coses per tirar endavant i crec que això no faltarà. Ara bé, espero que pugin trobar algun patrocinador que pugui ajudar. Espero que al final tot això quedi en una mala temporada per no recordar i que l'any que ve Manresa continuï sent ciutat ACB, i que el Nou Congost sigui el que ha sigut els últims anys. Crec que tot acabarà en una temporada dolenta i que ningú podrà pujar: confio en que sigui així.

Quines diferències hi ha entre el Manresa i el Lleida com a clubs?

Manresa és una gran família: afició, jugadors, entrenadors? porten molts anys a l'elit. Sempre la mateixa gent, els incondicionals, els que mai fallen, els que encara que l'equip vagi malament estan allà donant suport a l'equip. El model de club de Manresa és que amb poc s'intenta fer el que es pot i mai s'estira més el braç que la màniga. En definitiva, Manresa és ciutat de bàsquet. Lleida, en canvi, mai s'ha consolidat a l'elit del bàsquet. Les coses potser no s'han fet de la millor

manera i és per això que el bàsquet a Lleida perilla. És una llàstima perquè crec que és una ciutat on la gent s'apassiona pel bàsquet, però ara mateix es mou en funció dels resultats del equip i de la trajectòria i no del sentiment cap al club, i tot això es deu als problemes que sempre hi ha hagut en tots els club que hi ha hagut a la ciutat.

Creus que és sostenible el model de bàsquet professional actual?

Crec que no. S'hauria de prendre mesures i intentar solucionar-ho. Cada cop hi ha més clubs amb problemes per arribar a final de mes i dificultats per pagar els jugadors i treballadors. No sé si la solució és fer una lliga tancada o no, però entre tots hem de fer un esforç i buscar mesures i alternatives a tot això, ja que no estem parlant només de clubs, sinó del bàsquet en general al nostre país.

S'aposta poc pels jugadors del país joves?

Fins ara era difícil, i s'apostava molt poc, ja que es podien pagar sous milionaris i els clubs no es volien arriscar apostant per un jugador jove si en podien tenir un altre ja experimentat. La veritat és que potser tot això ha canviat i cada cop els clubs es veuen obligats a fer-ho. Un dels casos més significatius dels últims dies és el de la Penya contra el Caja Laboral, amb 8 jugadors formats a la cantera va poder guanyar a un equip fet a base de talonari. Veure això, tal i com està el món del bàsquet, cada cop serà més normal i els joves podrem tenir les nostres possibilitats en el món professional. Evidentment, aquestes oportunitats passen un cop a la vida i s'han de aprofitar. Un model com el Barça B és un bon arquetip de com fer créixer els jugadors joves que surten de junior i passen directament al món sènior.

Oriola es mostra molt agraït al Manresa i espera tornar-hi en un futur proper. Foto: Manel Mas